Η ποταμίσια μαρίδα του Απραού

written by Σταμάτης Κυριάκης | 24.01.2023

Η ποταμίσια μαρίδα θεωρείται από του ιχθυολόγους είδος υπό εξαφάνιση.
Άλλοι, πάλι, συνάδελφοι τους ισχυρίζονται ότι έχει ήδη εξαφανισθεί και η συντήρηση του μύθου «δεν αφορά , πλέον, την επιστημονική κοινότητα».
Η αλήθεια είναι ότι η ποταμίσια μαρίδα πάντα λίγη ήταν, απλώς παλαιότερα δεν είχε ανακαλυφθεί ο όρος «είδος υπό εξαφάνιση».

Αντίθετα η μαρίδα της θάλασσας ήταν πάντα άφθονη.
Ζει σε μεγάλα κοπάδια που κινούνται νευρικά σαν να τις χτυπά ηλεκτρικό ρεύμα.
Βασανίζονται αιώνια από τον φόβο αμέτρητων εχθρών.
Σχεδόν όλα τα ψάρια είναι μεγαλύτερά τους και τα περισσότερα τις κυνηγούν.

Τα αόρατα δίχτυα αποτελούν τον μόνιμο εφιάλτη τους.
Οι δολοφονικές ανεμότρατες εξοντώνουν τα πάντα στο πέρασμα τους .
Ακόμα και τις νύχτες που ησυχάζει ο κόσμος του βυθού , τεράστια πλοία που διασχίζουν το στενό ανάμεσα στον Απραό και τους Άγιους Σαράντα αναστατώνουν τον ύπνο τους και τις τρέπουν σε ξαφνική και ασθμαίνουσα φυγή.

Λένε (αυτοί που ξέρουν) ότι, πλέον, η θαλασσινή μαρίδα δεν μπορεί να ζήσει αλλιώς . Έχει εθισθεί στην αδρεναλίνη. «Αυτή είναι η φύση της».
Μπορεί να καταριέται την μοίρα της- λένε- αλλά αν εκλείψουν αυτές οι συνθήκες ζωής της θα βυθισθεί σε μια ψυχολογική άβυσσο και θα πολλαπλασιαστούν τα φαινόμενα μαζικών αυτοκτονιών θαλασσινής μαρίδας δια της εισπνοής ατμοσφαιρικού

αέρα.

Παρόλα αυτά μερικές θαλασσινές μαρίδες μαζεύονται κοντά στις εκβολές του μικρού και ανώνυμου ποταμιού του Απραού και μαθαίνουν να ζουν στο υφάλμυρο νερό τους.
Γεννούν τα αυγά τους εκεί και μαθαίνουν τα μικρά να ζουν σε αυτές τις συνθήκες.
Από γενιά σε γενιά προσαρμόζονται και εισχωρούν μέσα στο ποτάμι .
Φτιάχνουν καινούριες κοινότητες μέσα στους καλαμιώνες.
Δεν είναι πολλές, είναι αλήθεια, αλλά οι ποταμίσιες μαρίδες πάντα λίγες ήταν.
Η ζωή στους καλαμιώνες του ποταμιού δεν ήταν, βέβαια, ένας επίγειος παράδεισος.

Έχω ακούσει αφηγήσεις για τις εποχές του μεγάλου λιμού, που οι άνθρωποι των γύρω χωριών ψάρευαν τις μικροσκοπικές μαρίδες για να επιβιώσουν.
Έκλειναν τα ποτάμια σε ένα σημείο με πέτρες και έριχναν ασβέστη.
Ύστερα ανακάτευαν το νερό με τσαπιά ώσπου να γίνει άσπρο σαν το γάλα.
Οι μαρίδες και τα χέλια του ποταμιού τυφλωνόταν και ανέβαιναν στην επιφάνεια.

Έκτοτε οι νυχτερινοί μου εφιάλτες, μερικές φορές, συνοδεύονται με τυφλά ψάρια που σπαρταρούν σε μια κατάλευκη επιφάνεια.

Πολλοί είπαν ότι οι ποταμίσιες μαρίδες έχουν πλέον εκλείψει.

Άλλοι πάλι λένε ότι απλώς δεν υπήρξαν ποτέ και ότι πρόκειται για έναν ακόμα λαϊκό θρύλο.
Αν, όμως, καθίσεις στο ξύλινο γεφυράκι στο ποταμάκι του Απραού και έχεις υπομονή θα τις δεις να σε κοιτάζουν περίεργα ανάμεσα από τα καλάμια.

Πρέπει να χαλαρώσεις.
Σε αισθάνονται.

Τότε θα αρχίσουν να βγαίνουν δειλά και θα πλησιάζουν το πόδι σου μέσα στο νερό.
Θα σου γαργαλήσουν τις πατούσες απαλά και θα σε κάνουν να χαμογελάσεις.Μετά θα βγάλουν το κεφάλι τους μία-μία από το νερό.
Στην αρχή θα νομίσεις ότι κάνουν μπουρμπουλήθρες με το ανοιχτό τους στόμα για να σε κοροϊδέψουν.

Ξάπλωσε στο ξύλινο γεφύρι.
Χαλάρωσε, κλείσε τα μάτια σου και διώξε τις σκέψεις που σε βασανίζουν.
Άφησε το σώμα σου να αιωρείται στο άπειρο.
Αν τα καταφέρεις θα τις ακούσεις να τραγουδούν.